

Forpligtelse, synes mig en Uret mod Bedkommende. Man har nu ogsaa det særegne Tilfælde i Nar, at medens enkelte Andragere ikke have forsynet Andragenderne med Stempelpapir, saa har dette netop været Tilfældet med Bestillingsmændene ved Sernbanen. Det forekommer mig ogsaa at være noget egent, at Ministeren, efter at Lovforslaget er behandlet i Landstthinget, saa her siger, at han ikke kjenner dette Forhold. Vi maa dog vel her i Folkethinget gaa ud fra, at Landstthinget og Ministeriet nøie sætte sig ind i Lovforslaget og vel ogsaa nok kunne se paa Andragenderne, om der er det særegne Tilfælde, at enkelte have maattet forsynne Andragenderne med Stempelpapir, og Andre ikke. Det er en saadan Uret mod disse enkelte Andragere, at det nok synes mig, at saavel den ærede Minister som det høie Landstthing burde have havt sin Opmærksomhed rettet derpaa. Nu kunde det maaste endog være Ret at forlange, at de Andragere, der have maattet udsætte sig for denne Udgift, fik den tilbagebetalt fra Ministeriet. Seg vil henstille til det eventuelle Udvalg angaaende Lovforslaget at tage dette Spørgsmaal under Overveielse. Under alle Omstændigheder haaber jeg, at den Uret, der er gjort Bedkommende, ikke skal have Indflydelse paa de Andragender om Indfødsret, der i Fremtiden maatte indkomme, saa at altsaa ikke dette Exempel i Nar skal gøres til en Regel.

Bajer: Efter den Erklæring, der er fremkommet fra Ministerbordet, antager jeg, at vi kunne være tilfredsstillende med Hensyn til Stempelpapiret, og jeg vil derfor lade dette Spørgsmaal ude af Betragtning. Men der er et andet Spørgsmaal, som jeg er nødt til at vende tilbage til. Der faldt en Udtalelse fra Ministerbordet, som jeg ikke mener bør henstaa uimodsagt. Saavidt jeg forstod, thi jeg er ikke sikker paa, at jeg hørte nøiagtigt, saa var det Meningen, naar der var optaget i Lovforslaget en hel Del Personer, som vare i Statens Tjeneste, men ikke Embedsmænd, saa var det ikke paa Grund af den strænge Lovgivning, men af andre Hensyn. Dertil skal jeg bemærke, at jeg tror, at Indfødsretslovgivningen indbefatter meget Mere end selve Indfødsretsloven — der kaldes „Indfødsretten“ — af 15de Januar 1776, thi til den bestaaende Lovgivning slutter sig en Blakat af 15de Februar 1776, der maa betragtes som et Tillæg til „Indfødsretten“, og deri blev det udtrykkelig paalagt: „At Alle de, som have Ret til at bestikke Noget til noget Embede eller Tjeneste, skulle paa se, at vedkommende Personer have

de Egenstaber, som udi Indfødsretten er fastsat“. Saaledes ender denne Blakat. Jeg tror altsaa, at det er i Kraft af Lovgivningen, at vi faae alle disse smaa Bestillingsmænd med. — Der var en Ting, jeg glemte at gjøre opmærksom paa, da jeg før havde Ordet. Naar der er Tale om Ansvar for, at Indfødsretsloven ikke blev færdig fra Rigsdagen forrige Gang, da maa Ansvar for derfor i Almindelighed lægges over paa Regjeringen. Der er imidlertid en Minister, der bærer et særligt, lille Ansvar ved Siden af, og det er Krigsministeren. Som jeg omtalte stillede Udvalget en Forespørgsel til Krigsministeren, om der var nogen Gendarm, der ikke havde Indfødsret. Denne Sag kunde uden Tvivl være gaaet noget hurtigere, end den gif, dersom den høitærede Krigsminister havde vidst, „hvad Traktaterne ere værd“. Men det viste sig ved denne Leilighed som ved andre, at der her var nogen Misforstaaelse, idet den høitærede Minister svævede i den Misforstaaelse, at der var enkelte Gendarmere, som ikke havde Indfødsret, hvorfor Udvalget i sin Betænkning maatte gjøre opmærksom paa, at de havde den. Indfødsret besiddes nemlig af alle de Personer, som ere fødte i de frastillede Landsdele — det var Slesvig, der var Tale om — og som ved Ratifikation den 16de November 1864 af Wiener-Traktaten af 30te Oktober samme Nar besad denne Ret.

Judenrigsministeren (Sngerzleb):

Seg skal ikke for Dieblisset optage Debatten med det ærede Medlem om Fortolkningen af disse Bestemmelser med Hensyn til pligtig Indfødsret, men det vil jo være det ærede Medlem bekendt, at det har været en temmelig almindelig hævdet Anskuelse, at en bestemt Forpligtelse ikke kan udledes deraf. Det forekommer mig iøvrigt, at i Praxis har det Mindre at sige, om man fortolker det paa den ene eller den anden Maade, naar man som her, i Realiteten er enig om at ville kræve Indfødsret.

Da ikke Flere ønskede at udtale sig, var Forhandlingen sluttet.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Bajer: Seg tillader mig at foreslaa, at Forslaget som sædvanligt henvises til et Udvalg paa 7 Medlemmer.